

[Hauge.]

der kan diskuteres meget om. Men naar Forholdet er dette, at den Kommission, der udarbejdede Lovforslaget, som faktisk blev ophøjet til Lov i den Skikkelse, i hvilken Kommissionen havde udarbejdet det, ikke foreslaar nogen Bestemmelse herom, og man i Kommissionen havde Øje for, at saadanne Spørgsmaal, som jeg her har berørt, kunde opstaa, saa forstaar jeg ikke, at det skulde være nødvendigt i den ellefte Time at komme med et Forslag til Rigsdagen om, at nu skal Loven ændres.

Jeg vil saa stærkt, jeg kan, advare Folketinget imod at gaa ind paa den Betragtning, der her er gjort gældende, at man saadan uden videre, naar det passer en, kan lave de gældende Love om, efter at man har stillet Befolkningen overfor dette, at de skulde opfylde Loven. Naar Befolkningen saa har opfyldt Loven til Punkt og Prikke i enhver Henseende, saaledes som Loven foreskriver det, og saaledes som Administrationen har krævet det, og Administrationen oven i Købet har begyndt sit Arbejde for at faa Indlemmelsen færdiggjort, saa kan man ikke gaa til Rigsdagen med et Forslag om, at Loven ændres, for at Sagen kan blive udskudt i en uvis Fremtid. Det kan ikke være ret, det kan ikke være rimeligt, og det kan Rigsdagen derfor ikke være tjent med at sige god for.

Den højtærede Indenrigsminister har til Repræsentanter for St. Hans Landdistrikt sagt, at det ikke var hans Hensigt, at Sagen skulde forhales. Ja, dertil kan jeg sige, at vi kan lade Kendsgerningerne tale. Hvad jeg har sagt, er i enhver Henseende rigtig, og der kan ikke være Tvivl om, at Lovforslaget, naar det nu vedtages, vil betyde, at Sagen forhales, og at St. Hans Landdistrikt vel i en lang Periode vil være fuldkommen i det uvisse med Hensyn til Spørgsmaalet om Distriktets Indlemmelse.

De Udtalelser, som den højtærede Minister har gjort i Landstinget om Ændringernes Rækkevidde, er meget uklare. Det højeste, man kan sige om dem, er, at de ingen sikker Vejledning giver med Hensyn til, hvorledes Landdistriktet vil være stillet, men under alle Omstændigheder er det da givet, at Mulighederne for en Forhaling er til Stede, og jeg kan ikke forstaa Bestemmelsen om, at Købstadkommunen kan kræve andre Kommuner eller Dele af disse indlemmet sammen med Landdistriktet, anderledes end, at

Ministeren ikke kan lade Indlemmelsen ske, førend Spørgsmaalet om den mere vidtgaende Indlemmelse er prøvet, og saa bliver der jo Tale om en meget vidtløftig Forhandling og en længere Forhaling af Sagen.

Men dertil kommer jo, at Ministeren har billiget, at der i Landstinget er indført en Bestemmelse, hvorefter Indlemmelseskommissionen kan kræve ny Afstemning. Det koster Penge. Hvad maa ikke Befolkningen tro om, hvad der er ret og rimeligt, naar den gentagne Gange, saaledes som krævet af Administrationen, har stemt og tilkendegivet sin Opfattelse med et endog meget større Flertal end i Loven foreskrevet, og man saa bagefter kommer og vifter det hele ned af Bordet og siger: Det gør ingenting, vi begynder forfra; den Afstemning, som er foretaget, vil vi ikke tage noget Hensyn til; nu har vi forelagt et Lovforslag for Rigsdagen, og det er vedtaget, og dermed er Indlemmelsesbestemmelserne for jert Vedkommende skærpet, nu har I værsgod at give jer til at stemme en Gang til? Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om det er hans Hensigt at forlange en ny Afstemning.

Desuden vil jeg spørge Ministeren, om han ikke mener, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 1, 1ste Stykke, skal forstaas saaledes, at endelig Indlemmelse af St. Hans Landdistrikt ikke kan foretages, før en eventuel Prøvelse af nye Indlemmelseskrav er foretaget.

Hvad Bestemmelsen om Skatterne angaar, maa jeg sige, at jeg ikke kan øjne nogen Retfærdighedshandling i den, saaledes som Venstres Ordfører gav Udtryk for i Forbindelse med den foreslaaede Bestemmelse. Jeg tør naturligvis ikke paa-staa, at der ikke kan tænkes Tilfælde, hvor man vil anse det for rimeligt, at der bliver foretaget en Graduering af den Skattelettelse, der kunde finde Sted, men i Almindelighed maa jeg mene — og det er jo ogsaa det, Kommissionen har ment —, at der ingen Rimelighed er i at paalægge et til en Købstad stødende fattigere Landdistrikt saadanne Byrder.

Det Krav, der her foreligger fra St. Hans Landdistrikt om Indlemmelse i Odense Købstad, er saa vel begrundet, som noget Krav kan være. Det var begrundet allerede i 1905 og har været vel-begrundet i alle Aarene fra 1905 til Dato, altsaa i de 23 Aar, Spørgsmaalet har staaet paa. Og der findes heller ingen i Odense